

משמרת הנשיא

ערב חג הסוכות ביקר נשיא המדינה **יצחק בן-צבי** בביתו של הרב יהודה **ליב מיימון** וסייר בספרייתו הפרטית. ספריית הרב מיימון, המכילה כ־80 אלף ספרים, נחשבת לאחת הגדולות בספריות הפרטיות במרחב. נוכח ארונות הספרים ה' גדושים העמיק את הנשיא בעיה מטרידה: כיצד מתגבר הרב מיימון על הזכר בים? השיב לו הרב בפסקו: "ברצות אדוני דרכי איש, גם אויביו ישלימו עמו". . . בעת ביקורו לאחרונה של נדבן עשיר בבית הנשיא בירושלים הופתע ה' איש, כאשר שאל הנדבן אם הנשיא היה רחל ינאית לחור האורחיה, שם ראה שוטר שותה תה בחברתה. אחרי דקות מספר, כאשר שאל הנדבן אם הנשיא היה מוכן לקבלו, השיבה לו רעית הנשיא: "תצטרך לחכות קצת עד שהשוטר יגמור לשותות את התה. מכיון שאסור לשוטר לעזוב את משמרתו, יצא יצחק להחליף אותו על יד השער". . . שיחה מענינת התפתחה השבוע במסיבה דיפלומטית ב' אוים בין נציגי עיראק החדשה **האיש ג'ואר** לבין כתב העולם הזה בניו יורק דוד הרובין. אחרי שהשגריר העיראקי שתה לחיים עם העתונאי הישראלי, (ראה תמונה), התעניין במצע הפעולה השמית ובפרשת שליחתו של ציון בן-אפרים (ראה מכתב הערוך). חיונה ג'ואר את דעתו על שורה של בעיות, הביע את דעתו כי לקוד מו לתפקיד **פארל אדג'מאלי**, מגיע כל עונש שיטל עליו מפני שהוא "ריא קציונר". . . על פגישה אחרת בין ישי ראלי לערבי סיפר השבוע **יגאל אלון**, בכינוס החברה לחקירת ארץ-ישראל ועתי קותיה, בצפת. כאשר סיפר אלון כי שו' חח באנגלית עם סטודנט ערבי על "כוסית ויסקי" שיטע את דבריו **בשה שרת** בשאלה: "ממתי שותים ויסקי בכוסיות?" השיב אלון: "בענין זה בקי השירות ה' דיפלומטי יותר מאשר חייל כמוני". . . כשעלה למחרת היום הארכיאולוג **יגאל ירין** על הבמה באילת השחר, כדי לפתוח בויכוח הגדול על אמיתות ספר יהושע, מצא כי כיושב-ראש אותו מושב התמנה **אברהם בירן**, נציג ישראל בועדות של ביתת הנשיא, התלוצץ ירין: "אני מקוה שבויכוח זה לא נגיע לכלל שימוש בכוח, ולא נזדקק לשירותו המקצועי של בירן". . . כשעלה נשיא האוניברסיטה, ה' פרופסור **בנימין מזר**, כדי לסכם את הויכוח, פתח ואמר: "שמעתי שאיש אחד שאל: מה יסכם מזר? וחברו ענה לו: מור יסכם את דעותיו שלו. אולם אני לא אעשה זאת!" אחרי הקדמה זו ניגש מור לסכם בפרוטרוט את דעותיו.

שיא השר

השבוע התפאר אחד מחברי משק נען, אחרי שחזר בחצי שבת של קטיף כותנה בשדות המשק: "השגתי שיא, קטפתי 40 קילו כותנה". התקרב לשיא חבר אחר של משק נען, שקטף 38 קילו כותנה באותו פרק זמן. היה זה שר התחבורה **משה כרמל**. . . עורך סוגס, הדר' **ישראל שייב**, יצא לאחרונה בתקיפות רבה נגד

פסוקי השבוע

- **הארכיאולוג רבאנוף יג' אל ירין**, בכנס החברה לחקירת ארץ-ישראל ועתיקותיה: "במשך הדורות השקיעו אנשי המדע פי אלף יותר מרץ בניתוח הקרבות של יהושע מאשר הש' קיע יהושע בקרבות עצמם".
- **ח"כ הצ"ב ישראל רוקח**: "מאו עזבתי את תל-אביב, הוכפל בה מספר בתי-הקולנוע. למה לא הוכפלו הגנים כפי שעושה קריניצי? מי לא רוצה להיות חבר עיריה במקום חבר-כנסת?"
- **המבקר רם עברון**: "הסיבה היחידה שלתיאטרון הבימה אין משבר היא שיש לאנשי התלבטות אחת: אם הם היו התיאטרון העברי הראשון ב' רוסיה או התיאטרון הרוסי הראשון ב' ישראל".
- **השחקן אהרון מפקין**: "הייתי רוצה שהתיאטרון יהיה כמו

מקור בראשית

פרקי העלייה השלישית (צבי ליב-נה — הוצאת ספרי גדיש — 188 עמודים). באוירה גדושת שמועות שוא ("נחתם חו' זה בין ממשלת אנגליה ורוסיה על הוצאת אנייה מלאה יהודים מרוסיה אחת לשבוע") נפתחה העלייה השלישית בחנוכה 1919. היתה זאת האנייה רוסלאן שהביאה 671 עולים ליפו. לא כל עולי העלייה השלישית באו ארצה בדרך פשוטה כל כך. 4500 מהם, למשל, ניצלו את העובדה שקונסול בריטניה בוינה היה נתון אשרת כניסה ל' ארץ-ישראל לכל אזרח ארצישראלי לשעבר, ומכיוון שהוכחת האזרחות באותם ימים היה נאפוס (דרכון) תורכי, הרי בעזרת מומ' חים להכנת נאפוסים תורכיים מנייר ממו' עך עלו אלפי חלוצים מגליציה וצ'כיה אר' צה לא כעולים אלא כתושבי הארץ אשר עזבוה, כביכול, בפרוץ המלחמה ועתה הם חוזרים הביתה.

באותה הזדמנות פתרו עולים-חוזרים" אלה גם את בעיית מחסור כלי העבודה ב' ארץ-ישראל של אותם הימים. כדי לחסוך את הוצאות המשלוח והמכס נקנו בוינה מאות מזודות, שלכל אחת מהן הוכנסה מערכת כלי-עבודה. המזודות חולקו בין העולים ואלה, ברדתם מן האנייה ביפו, היו מוסרים את המזודות לבאי-כוח הפו' על הצעיר (אבי ההסתדרות ומפאי') בנמל. שיטה ששוכלה לטובת אינטרסים יותר פרטיים, וביתר יעילות, עם עליית המדינה. **בסיוטנות**. פרקי עלייה אחרים מספי רים על:

● בית העולים הראשון בתל-אביב, ה' מאכסן כיום את בית החולים העירוני הדסה.

● קבוצת שבע נערות השומר הצעיר מסטרי שבפולין שעלו במלוכר — סביב בחור בודד אחד — וזכו לכן, בצדק, ב' תואר קבוצת החוזיקו'.

● על שלושה קונסולים בריטיים, ב' קושטא התורכית, ביאסי הרומנית ובריגה האסתונית, שסברו כי מכיוון שלציונים הו' בטח בית לאומי הרי להם חלק ונחלה ב' שלטון ולכן הסתפקו הקונסולים הנ"ל ב' תעודה מטעם כל מוסד ציוני שהוא של' פלוגי מזומנת עבודה בארץ-ישראל על-ימנת להעניק לאותו פלוגי אשרת כניסה (ע' שמוסד ציוני מסויים הודרו ושלח כמה אלפי טפסים, ללא שמות, המאשרים קיום מקומות עבודה — ישר לידי הקונסול ב' יאסי).

● **בסמליות**. שגם הירחמאלים באו אר' צה עם העלייה השלישית, מוכיח המעשה הבא:

"ביקשנו לקשור קשרים ויחסים עם מנה' לי הרכבת (על-ימנת להחזיר בה פועלים עבריים) בדרכים טהורות. שוחד לא נהגנו לתת, הן מטעמים מוסריים והן מתוך הנחה שהאנגלים אינם תורכים והשוחד זר ל' רוחם. (אך) משבא הצו מגבוה שכל הק' צינים (האנגליים, שניהלו את הרכבת) יש' תחרו מהצבא ויעברו לחיים אזרחיים, הגינו רעיון להכין למשתחררים הפתעה. אחד מאנשינו ניגש ללוד והודיע לכמה מנהלים כי לכבוד יום שחרורם (מן הצבא) והתחלת עבודתם כאזרחים תוגש להם תשו' רה — חליפה אזרחית. כמוכן, הוסיף נצי' גנו, לא החליפה כשלעצמה הוא העיקר כאן, אלא סמל השחרור ממדי המלחמה".

בכורדית. היה זה רק צד אחד של כיבוש העבודה בראשית שנות העשרים. ימים ההם, בהם נאלץ חעד הצירים (אבי החעד הלאומי וסבה של ממשלת ישראל) לשלוח צעירים למצרים על מנת להשתלם בנהגות, באין נהג עברי אחד בארץ, לא היה בארץ גם סבל יהודי (מלבד אלה ש' נשאו סלי ירקות מן השוק אחרי הגברות וזכו, משום כך, בתואר סבלי נשים). כן היו: פועלי בניין יהודיים — 32 במספר. כאשר ניסו לפתח את ענף הדיג הבאיו דייג מומחה מסאלוניקי. זה ידע לדבר רק ספניולית. מכיוון שאיש מאשכנזי העלייה השלישית לא היה יכול להיזכר אתו הוח' לט לבסוף להביא אליו שני דייגים ספרדיים מטבייה. אך כשאלה הגיעו ליפו נתגלה, כפי שאפשר היה לצפות, כי הם אינם דוב' רים מלה ספניולית — הם היו כורדים. ורק כורדי היה מאמין כי על יסודות כ' אלה תקום תוך שלושים שנה מדינת ישראל.

* ישעיהו ד': והחזיקו שבע נשים ב' איש אחד.

מרכז "דחף": רחוב אלנבי 123 (כנר המושבות)

שירות משולש

משרד הפרסום "דחף" האמין מאז ומתמיד במספר שלוש. לאחרונה אף הנהיג שירות משולש ללקוחותיו. כל מודעה הנמסרת לעיתונים דרך משרדי "דחף" מופיעה (ללא כל תוספת, רק במחיר העיתון) גם בעיתון, גם בחלונות הראווה של משרדי "דחף", וגם בעלון "דחף" המופץ מדי שבוע.

כדי להשלים (יותר נכון יהיה להגיד, להשלים) את השירות המשולש, הרחיב "דחף" לאחרונה את רשת משרדיו לשלושה, ועתה אפשר למסור מודעות לכל העיתונים, בכל אחד משלושת משרדי "דחף", המצויים בשלושת מרכזי המסחר והדיר של תל-אביב: "דחף" בדרום העיר, ליד כיכר המושבות, ברחוב אלנבי 123; "דחף" במרכז ליד מוגרבי, ברחוב בן-יהודה 7 ו"דחף" בלב תל-אביב החדש, מול קפה כסית, ברחוב דיזנגוף 116.

כך יכול כל איש, ללא טרחה מיוחדת, למסור את מודעתו מן המשרד הקרוב ביותר, לקבל ייעוץ מקצועי, שירות מהיר וסיוע נאמן. ועדיין אין זה הכל: "דחף" מקל על מינוי טלפון, מאפשר להם למסור את מודעותיהם דרך הטלפון. מספרי הטלפון הם — "דחף" אלנבי — 63557; "דחף" בן-יהודה — 26014; "דחף" דיזנגוף — 29952.

מניף "דחף": רחוב בן-יהודה 7 (מול מוגרבי)